

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput XXXI. Prosequitur eandem materia[m] & declarat quid sit oratio
quietis; & ipsam tenentibus quædam monita præscribit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera

IN VII

166

Prooris nostri Christi recitabat, & aliquot aliarum etiam precum recitationi duas, aut tres etiam, horas impendebat. Quadam die me adipsam de anxia & afflicta, quod mentali orationi ac contemplationi nulli ratione posset insistere, sed dumtaxat vocaliter orare. Petii itaque ut quidam vocaliter legeret: & comperi illam, interea dum suam Dominicam orationem decurreret, puram contemplationem tenere, & Domino sustolli ut secum per unionem coniungeretur. Quod vel eius vitæ modo & operibus satis colligere erat; nam & sanctè & laudabiliter eam instituebat. Vnde & Dominum magnificavi, & suam hanc orationem vocalem invidi. Hoc si verum sit (vti reuera est) nati sibi qui contemplatiuorum inimici sunt, persuadere, prout ea se liberos esse, si modò orationes, vocales prout eas par est recitare (cum munda videlicet conscientia) recitent.

CAPVT XXXI.

EANDEM PROSEQVITVR MATERIAM, AC DECLARAT
quid oratio quietis sit; & ipsam tenentibus quadam documenta admonita prescribit; quod sane caput notatu dignum est.

VOlo ergo, carissimæ, hanc orationem quietis pluribus & vobis in præsens vobis declarare, prout eam vel ab alijs exponi vel Dominus mihi eam declarare dignatus est, & vel idè fortè vt vobis ipsam possem explicare. in qua Dominus apertè videtur intendere significare, petitionem nostram se exaudisse; & iam tum in mundo suum nobis regnum dare incipit, vt eum sedulò verequidemus, & sanctificemus, operam quoque demus, vt etiam quotquot sunt homines id ipsum faciant. quod tum supernaturaliter est, & quod nullà demum adhibita diligentia nostrâ ipsi possemus accipere. Per eam namque anima seipsa, vel potius ipse Dominus suam præsentiam, (quemadmodum iustum Simeonem obitu re dimisit) in pace constituit; omnes namque potentie hinc turbantur & tranquillatur. Anima quippe modo, quod ab intelligentia qui per exteriores sensus comparatur, valdè diuerso intelligitur, sed satis iam vicinam ac iuxta eum esse, adèd vt, si vel paulo vicinior accesserit, vnum quid cum eo per unionem futurum sit. Nunc deo id sit, quod eum corporis aut animæ oculis videat: nec iustus ille Simeon aliud aut plus videbat, quàm gloriosum puellum pauperculum: nam si ad fascias & pannos quibus inuolutus

Oratio quietis quid supernaturalis est, & ipsam ipsi per nos acquirere non possumus. Describitur oratio quietis. Quomodo Simeon iustus Dominum viderit

erat, & perexiguum hominum quicum in processione illa comitabantur, numerum respectum habuisset, hæc ei persuasissent, & credere fecissent, hunc potius viri alicuius pauperis ac mendici, quam Patris cælestis filium esse. Verum puer ipse satis hoc per se indicabat: & simili planè modo hîc id intelligit anima, esto non simili aut eadè cum claritate: nã ne quidem ipsa intelligit, quomodo id intelligat, nisi dumtaxat, quod se in regno aut taltem iuxta Regem, qui hoc ei dare debet, esse conspiciat; & videtur anima talem hîc in se reuerentiam & venerationem concepisse, ut ne quidem petere quid audeat.

Est id velut mors & amortizatio quædam tum interior, tum exterior, ita ut exterior homo (corpus inquam, vsque me melius ac commodius intelligatis) nulla ratione vel sedem mouere veller, sed ad instar eius qui iam prope ad viæ suæ finem peruenit, non nihil iam requiescere gestat, ut melius iter suum denuo repetere possit; hic namque ei vires ad hoc restantur ac duplicantur. Maximum quoque in corpore gaudium, nec non magna satisfactio in anima sentitur: utpote quæ adeo latatur, quod se iuxta fontem iam esse conspiciat, ut etiam si non bibat, iam tum futura & plena sit, & nihil amplius quod desideret, ei superesse videatur; adhuc potentia ipsius ita quiescit & serenata sunt, ut ne semel quidem mouere se vellent; demum, omnia quæ sunt, & in amando impedimento esse videantur. Non sunt tamen eæ penitus perditæ, cogitare namque libere possunt de eo iuxta quem consistunt; adeo ut illarum dux liberae sint, sola verò voluntas hîc velut captiua sit; quasi quid inolestiarum pati possit, interim dum hoc in statu constituta est, illud demum est, quod se rursus libertati suæ restituendam videat. Intellectus vnum quid dumtaxat intelligere veller, memoria quoque nullare alia, præterquam hac, occupari. hîc quippe videtur, vnum hoc necessarium esse, à ceteris verò omnibus se ad turbationem perducere. Vellent etiam, ut ne quidem sese moueret; quod hanc se pacem hoc motu amissuras credunt; ideoque se mouere non audent. Graue & molestum illis est loqui. Hora vna facile illis elabetur, antequam semel orationem Dominicam recitarint. Adeo autem iniucem vicini sunt, ut se mutuo per signa intelligere aduertant. In palatio iuxta Regem suum versantur, videntque illum suum illis regnum iam tum dare incipere. Hîc funduntur subinde lacrymæ, idque sine vlla prorsus amaritudine & molestia, imò verò magna quadam cum suauitate. Ne in mundo quidem existere se putant; imò eum ne videre vel audire quidem vellent, sed suum DEVM dumtaxat. Nihil est quod illis graue sit, aut (ut quidem videtur) graue esse possit. Denique interea dum hoc durat, ita sunt velut

Anima in oratione quiescit, aliam quam Dei cognitionem habet.

Mors interior & exterior in oratione quiescit.

Eius gaudium.

Quomodo in ea potentia quiescit.

Sola voluntas in ea captiua est.

Potentia hîc vnum quid necessarium solum intelligere voluit.

Omnem motum fugiunt.

Lacrymæ suauiter, nec amare.

S.
Theresia

Opera

IN VII

lib.

obrutæ & absorptæ, idque ob satisfactionem, gustum, & gaudium quod in eo situm est, ut nihil quod optandum sit, superius plus putent, sed libentissimè cum D. Petro dicerent, Domine sancta tria tabernacula.

Gratia qua-
dam huius
orationis in-
tellectu dif-
ficili.

Aliquando & aliam in hac quietis oratione gratiam Dominus cit, quæ, nisi magna adsit experientia, quàm difficillimè comprehenditur; at, si qua experientia adfuerit, facillimò negotio & statim intel-
tur. Vos verò, quæcumque illam habebitis, intignem in vobiscum consolationem sentietis, cum quid ea sit intelligeris; & ipsa mihi per-
deo, hanc Dominum gratiam sæpè vnà cum præcedente conferre. Er-
ergo quies hæc magna ac diuturna est, videtur mihi voluntas, tunc
tunc calicui rei tota adhæresceret, hac in pace & tranquillitate non
non posse persistere: non rarò enim contingit, ut ad integrum diem,
etiam biduum, hoc in gaudio & satisfactione agamus, nosque non
non intelligamus. De iis loquor, qui eam habent. Porro
vident, non esse se totos quanti quanti sunt in ijs quæ sunt
sed id quod potissimum est, sibi deesse, voluntatem inquam
(prout mihi videtur) cum Deo vnita est, aliasque potentias se-
bertate finit, ut rebus ad diuinum obsequium spectantibus seden-
pent & intendant; ad quas eæ tunc quidem magis aptæ & dispositæ
sunt, sed ad de rebus mundanis agendum prorsus ineptæ, & subinde
lut fatuæ. Ingentem porro Dominus ijs gratiam facit, quibus hoc quod
concedit: sic namque & actiua, & contemplatiua vita simul vnà in
iecto reperiuntur. Tunc namque Dominus omnibus in rem suam
tur: voluntas quippe in opere suo occupata est, ut tamen nesciat, quomodo
modo operetur, suaque in contemplatione manet; aliæ verò duæ po-
tiæ officio & partibus Marthæ funguntur; ad eò ut ipsa, & Maria, vn-
mul incedant. Quamdā noui, quam Dominus sæpè ad hunc deum
perducebat, & quæ seipsa intelligere non poterat: cumque quædam
valde contemplatiuum consuleret, id quidem valde possibile esse
audiuit; ita enim & sibi fieri. Itaque crediderim cum in hac oratione
quietis anima ita contenta sit, & gaudeat, voluntatem potissimum
tempore cum eo qui solus eam reficere & satiare potest, coniunctam
se debere.

Intellectus
& memo-
riatum apta
sunt rebus
ad Dei cul-
tum specta-
tibus, mun-
dani ine-
pta.

Non incongruum mihi fore videtur, carissimæ, aliquas huiusmodi
tentias & monita præscribere in vsu illarum, quas è vobis Dominus
sua misericordia, huc perduxerit, quales nonnullas esse, ipsa noui. Puta-
est, quod cum tale in seipsis gaudiū sentient, ac, quomodo id sibi aduen-
ignorant (vident saltē, id se per se habere & cōparare non posse). Itaque
his, hæc tēratio occurrit, quod in illo se permanere posse credant, adeoque

spiritum quidem suum attrahere vellent. In quo profecto quàm graui-
 me errant: nam sicuti efficere non possumus, vt dies illucescat, ita nec im-
 pedire vt vespera non adueniat. Non id iam amplius opus nostrum est;
 quia supernaturale est, & vt ipsum acquiratur, vires nostras longissimè
 transcendens. Nihil autem magis nos, ad in hac gratia aliquamdiu ma-
 nendum, iuuare potest, quam si liquido perspiciamus & intelligamus, ni-
 hil huc nos à parte nostra posse vel adferre vel auferre, sed eam sic recipia-
 mus, vt summè nos eà indignos reputemus, ac pro eadem ingentes gra-
 tias agamus: non tamen multa hinc verba vsurpando, sed duntaxat ocu-
 los, cum Publicano, ad cælum sustollere non audendo. Bonum quidem
 est, maiorem solitudinem (quò Domino locum demus, eiusque Maie-
 statem operari sinamus, tamquam in rem ad se totaliter spectantem) se-
 ctari, & ad summum, subinde, per interualla, amorosum aliquod verbum
 proferre, ad instar eius qui candelam, quam exstinctam esse videret, suam a-
 liquo flatu redaccendere satagit; at, si illa iam ardeat, ad aliud nihil flatus
 ille conducit, quam vt lumen ipsum candelæ exstinguat. Dico igitur, fla-
 tum hunc, prout quidem mihi videtur, esse debere suauem, ne, dum per
 intellectum multa verba scire digerere satagit, voluntatem simul occu-
 pet. Hanc porro aduertentiam, quam iam suggerere volo, diligenter no-
 tare carissimæ: sæpe namque ita vos constitutas esse comperietis, vt alias
 illas duas potentias regere prorsus nesciatis. Subinde namque contingit,
 cogitationem ita diuagari, interea dum anima summa quadam in quie-
 te versatur, vt, quod intra domum eius fit, extra illam esse videat-
 ur; adeò vt cogitatio tum quidem, non tam domi suæ esse, quàm, instar
 hospitis, aliena in domo diuersari, aliaque diuersoria in quibus habiteret,
 (quòd propria ei domus minimè placeat) queritare videatur; nescit
 enim misella, quid sit vno in Esse manere. forsan mea solius cogi-
 tatio talis est, aliorum autem cogitationes ita constituta non sunt. Me
 ipsam ergo alloquor: vt pote quæ aliquando, eò quod hanc cogitatio-
 nis instabilitatem & variationem impedire nequeat, mori opto. Alias au-
 tem constanter & continuo domi illa suæ manere videtur, voluntati-
 que se sociam præstare. Ceterum cum omnes tres potentie inter se con-
 eordant, & vnum quid spirant, cælum quoddam esse videtur; perinde
 ac dum duo coniuges alter alterum amantes ita inuicem consentiunt,
 vt, quod vnus cupit, id cupiat & alter: at si vir male se gerat, certissi-
 mum est, magnam illum vxori inquietudinem & molestiam adferre. Voluntas
 cum ergo voluntas tali se in quiete agere comperiet, non pluris in-
 tellectum, vel cogitationem, vel imaginationem (quid enim sit ne-
 scio) faciat, quam stultum & morionem aliquem faceret: si enim hunc
 illa ad se pertrahere & apud se detinere, velit, aliquomodo per hoc
 eam

*Oratio quie-
 tis per nos
 ipsos obtine-
 ri & retine-
 ri ne quis.*

*Oratione
 quietis nos
 indignos de-
 bemus repu-
 tare.*

*Paucis utē-
 dum verbis
 in oratione
 quietis.
 Cogitatio,
 interdum
 turbata est,
 interim dū
 anima in
 quiete est.*

*Cælū quod-
 dam est, dū
 tres potentie
 conspirant.*

*Voluntas
 dum in qui-
 ete est, de
 intellectu
 non sit solli-
 cita.*

eam

S.
Theresia

Opera

IN XII

lib.

*Similitudo
ab infante
lactente
sumpta.*

eam impediri, turbari, & ad inquietem perducere necesse est. In hoc ergo orationis genere semper nobis laborandum erit, & nihil velle lucrabimur aut proficiemus, at potius iacturam faciemus, quod ibi sine ullo nostro labore DOMINVS nobis confert. Haec quæso similitudinem, quam mihi in oratione hac agens Dominus suggessit, quæque mihi apprimè arridet, & rem quam agere re volo, egregiè exprimere videtur, diligentissimè notate. Anima quippe est ad instar infantis adhuc lactentis; qui cum iam ab ubere dependet, mater ei, etiamsi labella sua non moueat, ad eum accedendum ac reficiendum suauiter lac in osculum instillat. Eodem modo & hic fit; voluntas quippe sine ullo intellectus labore diligit, & quæ DOMINVS, ut ipsa, etiam non cogitans, cum Domino verum intelligat, & quod Maiestas ipsius ei in os instillat lac tantum infans transmittat, adhuc hac ipsa dulcedine fruatur, simul & intelligat non nisi à Maiestate ipsius gratiam sibi fieri; denique, quod hac ipse fruatur, in se gaudeat. At intelligere velle non debet, quomodo hac fruatur, & quid sit quo fruatur; sed se ipsam tunc negligat oportet: etenim quæ iuxta & prope ipsam est, non negliget aduertere ac videre quid illi eum sit. Si enim cum intellectu in certamen descendere velit, quomodo participem reddat; ipsum videlicet ad se pertrahendo, tunc neque fructificere poterit; sed necessario lac ore suo excidere sinet, itaque dum hoc alimentum amitteret.

*Differentia
inter orationem
quietis
& perfectæ
unionem.*

Hoc autem est discrimen inter hoc orationis genus, & dum anima cum Deo totaliter vnita est: nam in vnione ne quidem hoc facit, ut cibum deglutiat aut transmittat; sed hunc ipsa intra se iam esse compescit, ut tamen non intelligat, quomodo illum Dominus ei ingessit: hoc orationis genere videtur velle, ut anima paulatim aliquid percipiat, sed tam id quietè fit, vix ut percipiatur. Quod verò ipsam verum affligit, est intellectus, vel imaginatio: verum tunc eam magis affligit, cum omnes tres potentie inter se contentiunt & vnite sunt, quod suspenduntur ab eo qui creauit illas: nam ea, quam ipsa discunt delectatione & gaudio, omnes occupatas detinet, ita tamen ut eas quomodo, aut id intelligere queant. Cum ergo anima, (vti dixi) hanc se orationem agnoscat, quæ quietum & summum quoddam voluntatis gaudium est, ut tamen dignoscere distinctè non queat, quia nam hoc propriè sit (quamquam satis cognoscat & discernat), ab omnibus mundi huius gaudiis nimium quantum differre: nam anima in vniuersum mundum, nec non vniuersa eius gaudia vniuersum obtineret, nihil tamen essent hæc omnia, ut quæ in hac voluntatis sita est, voluptatem ac satisfactionem, eam magis

facient; adeo ut reliqua vitæ huius gaudia solum in voluntatis exterioribus, aut (ut ita dicam) in eiusdem cortice haberi videantur.) cum inquam, anima in hoc tam sublimi orationis gradu se esse compertier, qui (quemadmodum antè dixi) iam clarissimè perspicitur supernaturalis esse; si tunc intellectus, vel (quò melius me declarem) cogitatio, ad maximas mundi impertinentias & ineptias distillat, rideat eum, & in modum fatui cuiusdam currere sinat, ipsa verò in sua se quiete detineat. cogitatio quippe & imaginatio abibit & rursus redibit: &, quoniam voluntas hinc domina est, & potens, hinc illum ad se ipsa facili negotio pertrahet, ut te necesse non sit hic affligas aut torqueas. Sed, si id violenter magnoque consensu efficere velit, omnem quam aduersus illum habet, potentiam, quæ è diuini illius alimentum sumptione & receptione ei accedit, amittit; itaque fiet, ut nec hæc, nec ille, quidquam lucraturus, sed simul ambo iacturam facturi sint. Nam, quod vulgari prouerbio dicitur, eum qui multa simul complecti gestit, simul omnia perdere, hic mihi locum habiturum videtur. Docebit id satis experientia: hac verò carenti minimè miror id perquam obscurum, & quasi neutiquam necessarium visum iri. Sed iam antè dixi, eius, quantumlibet ea parua sit, adminiculo eum id intellegendum, & rem suam hinc facturum, Dominumq; laudaturum, & gratias ei acturum, quòd gratiam ac lumen, ad illud hoc loco dicendum, mihi dare dignatus sit.

In hoc ergo hanc orationem concludamus, nimirum, cum anima in hoc orationis genere iam versatur, Patrem æternum eius postulat, videlicet de suo regno ei hic dando, iam tunc annuisse videri. O beatam ergo petitionem, quòd tantum per eam bonum, non intelligentes id tamen, petamus! ô beatam postulandi rationem! Quare serò aduertere nos velim, carissimæ, quomodo cælestem hanc orationem Dominicam videlicet, & reliquas omnes orationes vocales proferamus. Postquam enim hanc à Deo gratiam acceperimus, statim omnem de rebus mundanis sollicitudinem abijcere nos oportet: nam mundi huius Dominus locum aliquem ingrediens, mox omnia illa inde dissipat & dissipat. Non tamen dico omnes qui hanc orationem tenebunt, idèò necessariò totaliter mundo sequestratos & alienos esse. saltem vellem intelligerent quid quoad hoc sibi desit, seq; humiliarent, & operam omnem darent, ad cor suum paulatim ab omnibus rebus auellendum: nisi enim hoc fecerint, hic hærebunt, nec ulterius progredi poterunt. Quoties ergo animæ DOMINVS huiusmodi dat pignora, signum est, illum ipsa ad magna quædam uti velle, & tunc insignem ipsa progressum faciet, nisi suâ eum culpâ impediat. Sed si regno cælorum illius in domo semel iam plantato, ip-

Anima in oratione quiete consistens videtur impertinentias intellectus.

Non omnes qui ad orationem quiete pervenerint, necessario à mundi rebus diuisi sunt.

iam ad

S.
Theresia

Opera

IN XII
libris

*Cur pauci
sint homines
spirituales.*

sam ad res terrenas denuo conuertri videat, non solum regni
secreta ei non reuelabit, verum etiam hanc ei gratiam quam
rissimè, & non nisi quàm breuissimo tempore præstabit. Item
dem potest me quoad hoc falli, at video & scio, ita se rem habere
hanc esse rationem credo, cur non plures animæ spirituales inueniantur,
cum enim tantæ gratiæ operibus & obsequiis suis non respondeant,
ei rursus recipiendæ de nouo se disponant: sed e contra voluntatem
quam Domino iam semel dederunt, quamque ipse vt propriam sibi
dicat, manibus ac potestati illius extorquere, eamque rebus abiectione
plicare saragant; hinc aliud domicilium quaerit, in quo plus amari
plus dandum; esto non omnino, nec penitus repetat quod iam am
dit, si modò conscientia à peccatis pura conseruetur.

*Perstringū
tur qui vo
cales oratio
nes multas
simul & fe
stinanter
percurrunt.*

Verum sunt quidam (& horum de numero ipsa vna fuit) qui
minus vt plurimum teneros affectus indit, ac sanctas inspirationes
men, ad rerum huius mundi vanitates perspiciendas dat, quibusque
dem hoc regnum elargitur, scilicet in oratione quietis eos conseruet
& qui è contra ad instar sordorum nihil audiunt, eò quod tam libe
labia motitant, & multas orationes vocales quàm celerrimè decur
gestiant, quasi qui pensum præscriptum absoluere cupit: quia iam
statuerunt, tantum quotidie precum pensum decurrere, vt, licet Do
minus, (sicuti dixi) regnum ipsis velut in manus tradat, ipsum ad minus
trecent; at longè se melius facere putent, quòd vocaliter sua recitant
que aliò diuertant. Hoc autem facere nolite, carissima; sed super vo
flectite, cum hanc Dominus vobis gratiam præstabit; & certè elote
si feceritis, vos magni thesauri iacturam facturas, & longè amplius fa
ras, vnum dumtaxat orationis Dominicæ verbum per intervalla
rendo, quàm ipsam sæpius festinanter decurrendo, & quod dicis
telligendo. Is enim quem oratis, vobis valdè vicinus est, ita vt vos
dubie sit exauditorus: ac creditote, hac in re veram nominis eius lau
tionem & sanctificationem sitam esse: tunc quippe Dominum, &
si quid eius domesticum & proprium, glorificatis, man
eum affectu & desiderio laudatis, & videmini impediri non posse
minus eum adhuc melius cognoscatis, cum iam probaueritis & gaudi
ritis, quam Dominus suauis sit. Vnde vos commoneo, vt
hoc in primis vobis propositum sit, & ad hoc
attendatis, cum permultum in eo
sit situm.

* * *